

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2018. március 8.
(csütörtök)

Földvári Tibor

KRISZTUS SZERINTI NAGYSÁG

Énekek: 47; 398

Alapige: Máté evangéliuma 20,20-28

Ekkor hozzá méne a Zebedeus fiainak anyja az ő fiaival együtt, leborulván és kérvén ő tőle valamit. Ő pedig monda néki: Mit akarsz? Monda néki: Mondd, hogy ez az én két fiam üljön a te országodban egyik jobb kezed felől, a másik bal kezed felől. Jézus pedig felevén, monda: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-é a pohárt, amelyet én megiszom? És megkeresztelkedhettek-é azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem? Mondának néki: Meg. És monda nékik: Az én poharamat megisszátok ugyan, és a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek; de az én jobb és balkezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, akiknek az én Atyám elkészítette. És hallva ezt a tíz, megboszankodék a két testvérre. Jézus pedig előszólítván őket, monda: Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok hatalmaskodnak rajtok. De ne így legyen közöttetek; hanem aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok; és aki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok. Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.

Imádkozzunk!

Imádunk téged, mennyei Atyánk, mert arról énekelhettünk az énekben, hogy te kegyesen uralkodsz, hiszen nagy a te kegyelmed. Áldunk, hogy az ószövetségi időben is már nem csupán ószövetségi népedre, hanem csakhogyan a pogányokra is kiterjesztetted szabadító, megváltó kegyelmedet. Köszönjük, Urunk, hogy a Szentírásban annyi történet van arról, hogyan men-

tetted meg az elveszetteket a pogány népek közül is. És olyan nagy kiváltság, hogy az Úr Jézus elvégeztetett váltságműve miatt az egész világon hirdetik az evangélium, a te szabadító munkád menti az elveszetteket. Köszönjük, hogy a legsötétebb, a legkeményebb szívűeket is bármikor magadhoz tudod téríteni. S azokat is, akik pedig hamar engednek, még a kisgyermekket is, ahogy hallottuk az elmúlt istentiszteleten.

Áldunk, hogy a kisgyermek is hallgathatták délután a te igédet a gyülekezetben, mi pedig most lehetünk együtt, hogy hallgassunk téged.

De ma is megvalljuk, Urunk, hogy azért jöttünk elsősorban, hogy imádjunk, hogy megvalljuk, ki is vagy te. És köszönjük, hogy királynak vallhatunk, uralkodónak, és hálásak vagyunk, ha ez az életünkön látszódik is. Bocsásd meg, ha nem.

De köszönjük, hogy van ma is szabadítás, megtartatás számunkra. És hogy szól a te igéd, hogy munkálkodjál bennünk is. Kérünk, hogy a hallott ige végezze el a te munkádat, teremjen gyümölcsöt, és rajtunk keresztül is a te igéd hadd áradjon szét a téged nem ismerők között.

Köszönjük, hogy amíg nem jön el az Úr Jézus, addig tart a kegyelem ideje. Ugyanakkor köszönjük, hogy mi őt várhatjuk vissza, hogy ma is megjöhet. Áldunk, hogy mi készen lehetünk.

Az ő nevében hallgasd meg imádságunkat, kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

A kampányidőszak miatt a választásokra készülve különösen is sokat hallunk a médiában a hatalom kérdéséről, a rangról. A polgári demokráciákban négyévente, nálunk Magyarországon is, úgymond a nép döntheti el, hogy kié a hatalom.

Isten országában, az Úr Jézus királyságában – ahogy hallottuk – az uralkodó dönti el, hogy kié a hatalom. Nagyon ambiciózus kérést intézett Jakabnak és Jánosnak az édesanyja Jézushoz szólóan, hiszen azt kérte, hogy a fiai ne csupán a földi életben, hanem az örök dicsőségben is a legjobb helyen legyenek. A legjobb karriert fussák be és a lehető legnagyobb megtisztetésben részesüljenek. Márk evangélistánál olvassuk a 10. részben, hogy a fiai is ezt kérték. Itt hallottuk, hogy Jézus maga az édesanyának is és a gyermekeknek is válaszolt.

Ami azonban nagyon fontos, hogy Jézus válaszában nemcsak a kérőkhöz szólt, hanem a másik tíz tanítvány jelenléte, illetve viselkedése miatt hozzájuk is intézett tanítást. A történet eleje az édesanyára, Jakabra és Jánosra fókuszál, de a történet végéből látszik, hogy mind a tizenkét tanítványhoz szólt Jézus és hát az édesanyához is. A többieket is foglalkoztatta ez az izgalmas kérdés, ez az ambiciózus kérdés, Jézus pedig foglalkozott vele és tanítást adott.

Ami engem nagyon megragadott ebben a történetben, hogy maga a kérdés az örökkévalóságra vonatkozó állapotokra utalt és Jézus az egészet mégis úgy jelentette ki, hogy arra nézve is van igazság és fontos reménység, de pontosan amiatt, ami igaz az ő eljövetele utáni állapotokra, maximálisan meghatározza a földi életüknek az alakulását.

Hogyha pedig a hatalom kérdése fontos kérdés, a nagyság, az elsőség kérdése Jézus szerint is fontos, akkor erre nézve útmutatást is adott. Fontos leszögezni, hogy Jézus nem tiltotta meg, hogy nagyok legyenek vagy elsőek legyenek, csak elmondta nekik az útját ennek. S igazából nem is az útja izgalmas, hanem, hogy a földi élet során mire is kell igazán tekinteni annak, aki nagy vagy első akar lenni.

Úgyhogy egyszerűen a kérést magát megvizsgáljuk először, aztán pedig azt, hogy az Úr Jézus milyen módon adta meg az elsővé léétel vagy naggyá léételnek az útját, illetve a kérdést, hogyan válaszolta meg.

Nem tudom, hogy amikor mi olvastuk ezt a történetet, akkor az édesanya iránt milyen érzések voltak bennünk. Kedden a férfi bibliaórán beszéltük meg ezt a történetet, és ott csak férfiak voltunk, szabadon lehetett beszélni. De egy biztos, hogy a tíz tanítvány, Károliban így van, hogy megbosszankodott, de jobban értjük, ha így halljuk a felolvasás során, hogy megharagudott Jakabra, Jánosra és hát talán az édesanyjukra is. Ők mindenképpen negatívan értékelték.

Viszont egy biztos, hogy ez az édesanya, aki nagyon jól tudhatta azt, hogy Jakab és János Péterrel együtt kiváltságos helyzetben lehetett Jézus mellett. Gondolom emlékszünk, hogy melyek voltak azok az evangéliumi történetek, ahol csak Péter, Jakab és János lehetett ott Jézussal. És arra gondol, hogy az Úr Jézus eljövetelkor bekövetkező Isten országa, megdicsőült Isten országa állapotai között is akkor az ő két fia legyen a lehető legnagyobb rangban, legjobb helyen.

Ennek a történetnek a háttere a 19. rész 28. versében leírtakra megy vissza, ahol Jézus ott Péter kérdésére – Uram, mi elhagyunk mindent, mi lesz minékünk? –, elmondta nekik, hogy ők majd tizenketten ülnek tizenkét királyi székben az ő dicsőségében, és Izrael tizenkét nemzetsége fölött uralkodnak. Most nem szükséges belemenni, hogy mit is jelenthet a maga mélységében ez a kijelentése Jézusnak, maradjunk annyiban csupán, hogy tizenkét királyi szék, amire le lehet ülni és uralmat jelent, és tudjuk, hogy lesz uralom a megdicsőülés állapotában jézuséi számára, a tizenkettőnek is. Az édesanya azt kéri, hogy Jézushoz legközelebb jobb és bal oldalt Jakab és János ülhessen. Ez az ókori kép szerint – gondoljunk arra, hogy Jézus is ült az Atyaisten jobbára –, a nagyon megtisztelő helyet jelenti. Az édesanya ezt kéri a fiainak.

S ez tényleg fontos, hogy amíg a másik tíz tanítvány megharagudott erre a kérésre, az Úr Jézusról nem olvassuk, hogy ő negatívan érzett volna

bármit is, hanem egyszerűen válaszolt és elmondta az igazságot, amit fontos tudni.

Mire is vonatkozott Jézusnak a válasza? Így kezdte: „nem tudjátok, mit kértek”. Aztán majd a folytatásban halljuk, hogy „tudjátok, hogy...” Valamit tudhatnak, valamit nem. Nem tudják, hogy mit kérnek. Ugyanakkor kérni kérhették és Jézus foglalkozott a kérésükkel.

Ez önmagában is megérne egy igehirdetést, hogy merünk-e kérni Jézustól vagy elkezdünk gondolkodni, olyan felnőttesen, hogy vajon szabad-e vagy hogy is lehetne az egészet. Egy gyermek meg őszintén elmondja, ami a szívében van.

Erre az őszinte kérésre Jézus őszintén válaszol. Valamint elmondja azt is, hogy annak a kérdése, hogy valaki nagy vagy első lesz, annak a kérdése ő maga számára is, Jézus számára is a dicsőségbe jutás lehetősége a szenvedés útján vezet. Ahogy hallottuk már többször is: kereszt útján a korona.

Jézus erre kérdez rá, mikor ezt mondja: „Megihatjátok-e a pohárt...?” Illetve Károli egy olyan szövegvariánst használt, ahol szerepel ez is, hogy „megkeresztelkedhettek-e azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?” Mind a két kép arra utal, most egyszerűen mondjuk így: lehet dicsőség, lehet trón, de az útja az a megaláztatás, a szenvedés útja.

Itt hadd jegyezzem meg, hogy Máté tematikus leírásában a megelőző szakasz az Úr Jézus harmadszori kijelentése szenvedéséről, haláláról és feltámadásáról. Tehát nagyon közel van már a kereszt Jézus számára. A kalauz szerint, ahogy haladunk tovább, nem sokára jön a passiótörténet. Ilyen környezetben, szöveggörnyezetben tehát Jézus számára is szenvedés, keresztthalál, persze föltámadás, de kereszt útján a korona.

Emlékezhetünk arra, hogy valóban Jakab is és János is átélhette az Úrért való szenvedés lehetőségét. Jakab volt az első a tizenkettő közül, akit kivégeztek – Cselekedetek könyve 12. részében Heródesről olvassuk –, persze Pétert már Heródes nem bánthatta, János pedig a Jelenések könyvét Pátmosz szigetén írhatja le, mert oda száműzték. Tehát valóban kihatták a poharat, megkeresztelkedhettek azzal a keresztséggel, amivel Jézus. Jézusért vállalt szenvedés útját járhatták.

Jézus viszont folytatta: de annak az eldöntése, hogy az én jobb és bal kezem felől ki ül, az nem az én dolgom, nem az én szuverenitásom kérdése, hanem a mennyei Atyáé. Az Atyát érinti tehát az, hogy ki ülhet Jézus jobb és bal keze felől.

Amikor az Úr Jézus ezt kijelentette, utána lett ez számunkra lejegyezve a bibliai történet leírása során, hogy ezt hallva a tíz megharagudott, megboszszankodott a tanítványtársakra. Jézusnak is a felmagasztaltatása a megaláztatása után jött. Ezt is hallhatták a többi tíz, de a Szentírás kijelentésének a leírásakor mégis ide íratta le az Úr Lelke Mátéval, mikor már a szenvedés útja is elhangzott – mi, akik olvassuk az ígét meg hallgatjuk a történetet –,

hogy megharagudott a tíz. Azért szeretném ezt kiemelni, hogy nem akkor íratta le, amikor csupán még a kérdés hangzott el. És nem tudták, nem tudhatták, hogy mi volt a válasz.

Valószínű nem azért haragudott a tíz, hogy a szenvedés útja csak nekik jut ki, hanem azért, hogy övéké lesz a két legjobb hely. De Jézusra figyelve, amit Jézus mondott, nagyon fontos, hogy az Úr Jézus amilyen választ adott az édesanyának és a két tanítványnak, ezt a választ a többiekhez is intézhetette mindenképpen. Mert a tízet is érintette ez a kérdés, csak nem ők tették föl a kérdést.

A tíznek a gondolatait nagyon jól leleplezte ez a kifejezés, hogy megharagudtak. Azt gondolom, emlékszünk arra, hogy a tanítványok között nem egyszer volt ilyen kérdés, hogy ki a nagyobb. Nekem egyből eszembe jutott Lukács evangéliuma 22. részében az a szomorú megjegyzés a 23. versben, Jézus éppen befejezte az úrvacsora szereztetési igéinek az elmondását nagcsütörtökön, és Lukács leírásában ott van ez a megjegyzés, hogy a tanítványok azon vitatkoznak, hogy ki köztük a nagyobb. Még ott is, a kereszthalál közvetlen közelében azon gondolkodnak, meg hát vitatkoznak, hogy ki a nagyobb. Szeretném megjegyezni, hogy egy picit a lábmosás történetét is ez úgy helyre teszi, hogy hát ha őket az foglalkoztatja, hogy ki a nagyobb, akkor melyikőjük fogja megmosni a másik vagy a többi lábát. Mert ők nem azon gondolkodnak, hogy kinek kellene szolgálni, lábat mosni, hanem hogy hát ki a nagyobb.

Látszik a tíznek az érzéseiből, hogy ők nagyon negatívan éreznek. Bűnös emberi érzések. Ők bűnös emberi módon, bűnös világi módon gondolkodnak. Emlékeznek a testvérek, hogy én szeretem mindig ezt a jelzöt odatenni, hogy bűnös emberi, bűnös világi, mert a bűneset óta nincs ilyen, hogy emberi meg világi, semlegesen. Szeretném újra kijelenteni: Jézus nem nevezte a kérdést, az édesanya meg a két fiú kérését bűnösnek vagy nem bűnösnek. Ők elmondták, amit éreztek és gondoltak. A tíznél viszont látszik, hogy haragszanak.

Benne van tehát az, hogy még az Úr Jézus eljövetele utáni állapotok, örök dicsőség, boldogság, ülni királyi székeken, tizenkét királyi széken, mert óriási megtiszteltetést kapunk Istentől, még ilyen gondolatkörökben gondolkozva is mégis ott lehet a tanítványokban a bűnös emberi gondolat. Nemcsak a földön kísértés tehát, hogy ki a nagyobb, ki az első, hanem még az örökkévalóság szempontjából is a hívőket, Isten népét kísértheti ez a fajta érzés, gondolkodás.

Itt szeretném elmondani angol barátaim egyik beszámolóját. A 18. századi metodista ébredésnél történt, ahol két nagy lelki vezető George Whitefield és John Wesley, ez a két nagyon áldott életű igehirdető ezrek, tízezrek előtt prédikáltak, sok mindenben nem értett egyet, kemény vitáik is voltak egymással. S ahogy lenni szokott ilyenkor, a követők szeretnek kritikát mondani az ő lelki vezetőjük előtt a másik lelki vezetőről. A barátaim Angliában

úgy mondták, hogy ez mindkettővel megtörténhetett. Hogy az egyik lelki vezető követői megkérdezik őszintén a másiktól, hogy: – Látni fogjuk-e egyáltalán a másik lelki vezetőt az Úr dicsőségében, az örökkévalóságban? És hát nagy örömeikre azt kezdte mondani az ő vezetőjük: – Biztos, hogy nem. S hát ilyenkor mosolyogva gondolhatták: – Jól sejtettük, mert hát hogy lehet hívő, hogyha vitatkozik a lelki vezetőnkkel? De aztán folytatta: – Tudjátok azért nem, mert annyira közel lesz az Úr dicsőségéhez hozzánk képest, hogy az Úr ragyogása miatt mi már nem is láthatjuk. Ez ilyen hívők közti hagyományként maradt fenn, az viszont biztos, hogy mindkét lelki vezető, noha sokszor kritizálta egymást és nagyon vitatkoztak, de amikor egymásról beszéltek, mindig tisztelettel és Isten előtti alázattal beszéltek.

Ez a kép nekem nagyon tetszett, hogy a velem vitatkozó, általam sokszor kritizált másik tanítványtárs, az az Úrnál sokkal közelebb lesz ama napon, mint én, mert olyan az élete. Itt nem arról van szó, hogy én akarok a nagy lenni vagy az első lenni, hanem a másik milyen nagy és ő az első. De ott a követőkben tényleg ott volt ez az érzés, hogy hát még talán ott se lesz az örökkévalóságban, ha úgy gondolkodik, ahogy.

A tanítványok jellemzőjét ha megértettük, akkor most tegyük föl magunk számára a kérdést, hogy én szeretnék-e nagy lenni, szeretnék-e első lenni akkor, amikor az Úr Jézus eljön? Szeretnék-e Jézus jobb vagy bal oldalán ülni, amikor eljön az Úr dicsősége? Mivel én szeretnék, tehát akkor csak az egyik oldal maradjon meg. Szeretnél-e jobb vagy a bal oldalon ülni, ha esetleg én ott ülök a másik oldalon Jézus mellett? Mert az az örömhír, hogy nem azt mondta Jézus, hogy természetesen, hát ők érdemlik meg a legjobban.

Kiderül a leírásból, hogy azt nem tudhatja senki, hogy ki lesz majd ott a legközelebb az Úr Jézushoz jobb vagy bal oldalán királyi székben. Ugyanis az Úr Jézus, amikor válaszolt, az Atyára mutatott. Itt lett fontos számomra, hogy a tanítványok az ülőhely helyszínére kérdeztek rá és azt kérték, Jézus pedig arra mutat, hogy az ennél sokkal fontosabb kérdés, hogy aki dönt ebben, ő hogy gondolkodik, ő mit érez. Ezért kell ezen az úton tovább mennünk nekünk is, hogy az, hogy hogyan lehet az elsőség és a nagyság útján, de nem a világi, bűnös világi, bűnös emberi gondolatok szerint, hanem Jézus szerint haladni, akkor legelőször azt kell látnunk, hogy nem is Jézust kell néznünk, hanem a mennyei Atyára kell tekintenünk.

Nekem a csendességekben meg a férfi testvérekkel való közös iget tanulmányozásunkban ez lett az egyik legnagyobb üzenet. És olyan hálás vagyok Istennek, mert eddig soha nem volt fontos nekem. Mindig csak az, hogy Jézus példája, kövessük őt, de megértettem, hogy még Jézusnál is fontosabb, ő maga mondja: az én Atyám dönti el, az én mennyei Atyám. S aztán jön az, hogy ő is példát is ad természetesen.

Jézus nagysága, Jézus elsősége, de a mennyei Atya szempontjából megértve, és akkor így az övéi nagysága, az övéi elsősége. Ezért olyan bátorító,

hogy Jézus adott kijelentést ezekről a kérdésekről. Válaszolt a kérésre, igazából sokkal többet mondott el, mint amire rákérdeztek. Mert nem csak azt mondta el, hogy ki dönti el, hogy ki hol ülhet majd a dicsőségben, hanem azt is elmondta nagyon részletesen, hogy milyen úton dől ez el. Így mondta Jézus, mikor a mennyei Atyára utalt: nem az én dolgom megadni, hanem akiknek az én Atyám elkészítette.

Aztán mivel a tíz megharagudott, utána olvastuk ezt rögtön: és Jézus magához szólította őket és elkezdte őket tanítani. Mielőtt megnéznénk az Atyával kapcsolatos igazságot, itt is álljunk meg egy pillanatra, hogy magához szólította őket Jézus. Ezzel jelezni akarta, hogy azért valami fontosat szeretnék mondani nektek. Mikor magához hívta Jézus a tanítványokat, mindig minősített üzenetet akart velük megosztani.

Egyébként ez az egész kijelentés itt a Máté evangéliuma második nagy szakaszában található, amit a 16. rész 21. versében leírt kijelentés így ír le, „ettől fogva kezdé Jézus kijelenteni a tanítványainak, hogy...” Máté evangéliuma első nagy szakasza, az beszél arról, hogy Jézus hogyan hirdeti az igét, hogyan gyógyít, de a 16. résztől kezd a tanítványokkal foglalkozni minősítetten és készíti fel őket arra, amit majd velük együtt át kell, hogy éljenek. Velük együtt át kell, hogy éljen Jézus is, és kölcsönösen, most pedig itt minősítetten. Eddig is velük foglalkozik, de most még inkább velük akar. Így kezdé nekik elmondani azt, amit.

Azt mondta tehát: akiknek az én Atyám elkészítette. Ha tehát az a kérdés, hogy ki ül Jézus jobb és bal keze felől a legközelebb hozzá a dicsőségben, akkor nem így kell indítani a gondolatokat, hogy a mi Atyánk, még csak nem is úgy, hogy az én Atyám – és itt az én a tanítvány –, hanem Jézus mennyei Atyja szempontjából. Az a kérdés, hogy Jézus Atyja, az egyszülött Fiú mondhatta ezt, hogy az én Atyám, hogy ő mit gondol és hogyan dönt. Az is benne van ebben a gondolatban, hogy annak a kérdése, hogy ki ül Jézus jobb és bal oldalán majd a dicsőségben, annak a kérdésnek a dolgát nem Jézus dönti el, de mégiscsak hozzá is kötődik, hiszen Jézus Atyja dönti el. A mennyei Atya személye, de Jézus szempontjából hangsúlyozva.

Ezt mondja, hogy elkészítette. Ez a kifejezés nagyon beszédes, mert az ősi nyelvben olyan alakban szerepel, hogy a múltban, nagyon távoli múltban egyszer s mindenkorra valamit Isten tett, Jézus mennyei Atyja tett, ez a jelenben még mindig hat, és száz százalékosan meghatározza a jövőt is. Amit tett a múltban, az a jövőben realizálódni fog minden bizonnyal. Semmi kétség.

Itt aztán az összes érdemszerző jócselekedete a tanítványoknak ki van zárva, mert az én Atyám készítette. Akkor ez megelőzte azt is, ahogy Jézus eljött, meg amikor eljött. Ez odavisz bennünket az örökkévalóság dicsőségébe, a kiválasztás isteni titkába. Emlékszünk, a 25. részben, amikor a dicsőség trónjára leül a király – ott az Úr Jézus a király – és az embereket kettéválasztja, mint a juhok és a kecskék kettéválasztatnak. És mit is mondott az övéi-

nek? „Jertek, én Atyám áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készített a világ megalapítása óta.” Készített – ugyanaz a szó. Ugyanaz a szó és ugyanaz az alak.

Itt két tanítvány, Zebedeus fiai édesanyjuknak a kérése alapján, hogy mi készített nekik és bárcsak a Jézushoz legközelebbi hely. Máté 25-ben meg azt halljuk, hogy: jertek, én Atyám áldottai, mert nektek készített valami. Nyugodjunk meg, hogy Istennek nem okoz problémát az, hogy lehet, hogy csak két hely van a kép szerint, mert jobb és bal kéz felől ülni az két helynek tűnik, de lehet, hogy nagyon sokan lesznek ebben a fajta dicsőségben nagyon közel az Úrhoz, ezzel a képpel kifejezve.

Ha meg csak ketten lesznek, az sem probléma, főleg, hogyha én vagyok az egyik. Vagy illet nem is szabad gondolni? Nem szabad arra vágyakozni, hogy én úgy szeretnék olyan közel lenni az Úrhoz? Ugye érezzük, hogy pontosan arról van szó, hogy a nagyság, az elsőség kérdése az Írásban kijelentve az azért van, hogy vágyakozzunk erre a közösségre az Úrral, erre a dicsőségre. Mert Jézus maga bemutatja, hogy mit akar a mennyei Atya adni. De ugye látjuk, hogy az egész Jézuson keresztül. Tehát már nem az édesanya érzései, akármilyen anyai szeretettel fogalmazta meg és minden bűn nélkül. A tíz tanítványnál ott a bűn, az biztos, a harag, az irigység. De ha ők is már a helyükön vannak, akkor már nem probléma, mert akkor már Jézuson keresztül láthatják ők is, hogy a Jézus mennyei Atyja akinek elkészítette, azoké lesz.

Itt még egy ígét mindenképpen említeni kell! De kérdéssel. Mennyire emlékszünk az Efézusi levél 2. rész 8-10. verseire? Ha elkezdem, akkor tudjuk majd idézni: „Mert kegyelemből tartattatok meg (van üdvösségetek), hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki se kérkedjék.” És hogy szól a 10.? „Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.”

Halljuk itt is: Krisztus Jézusban, melyeket előre elkészített. Az ősi nyelvben csak egy előre szócska a plusz, de a jelentés ugyanaz, hogy valamit a mennyei Atya elkészített, a jó cselekedetek szempontjából meg előre elkészített. Elkészített dicsőség: jobb és bal keze felől ülni a dicsőségben Jézusnak, vajon kié lesz, kiké lesz, sokaké is lehet. Ezt megelőzően pedig elkészített tettek, amelyek jelzik, hogy Isten milyen kegyelmes. A mennyei Atya azért, hogy az a dicsőség azoké legyen, akiknek elkészítette, azok a földi életük során úgy éljenek, hogy abban a dicsőségben tapasztalják meg Isten ajándékát.

És mindezt Jézusban. Az én mennyei Atyám készítette el, ő dönti el, de Jézus mennyei Atyja az a Szentháromság Isten, aki még a földi életútunkon is elkészíti a tetteket. Ebbe még az is belefér, hogyha lehet, hogy gonosz tetteket teszünk. Lásd: a tíz haragudott a másik kettőre meg az édesanyára is talán. De akkor ott van az Úr szabadítása, bocsánata. Ezen mindjárt továbbmegyünk.

Csak szeretném aláhúzni, hogy Krisztus Jézusban. Az Efézusi levél is arról beszél, amiről ez a szakasz, hogy bármi, amit mi ajándékba kapunk a földi életben és az örökkévalóságban, elsőség, nagyság, nagyon közel Jézushoz, ezt mind Jézusért és Jézus által. Nekünk nincs semmi, amit Istennek jutalmazni lehetne. Önmagunkban senkik vagyunk. De Jézusban, Jézusért, Jézus által, Jézusra nézve, Jézus dicsőségéért és mindent lehetne mondani Jézusra vonatkozóan, a mennyei Atya, az én mennyei Atyám készíti. Mert tulajdonképpen Jézus jobb és bal keze felől ülni a dicsőségben azt jelenti, hogy milyen dicsőséges az a király, aki mellett olyan királyok ülnek, akik milyen dicsőségben létezhetnek és lehetnek.

Mindez az igazság meghatározza, mint reménység a földi életüket az Úrénak. Itt már olyan egyszerű a képlet. Pedig Jézus erről beszél legtöbbit, de nagyon egyszerű, hiszen Jézus itt világosan elmondja: tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei hogyan uralkodnak, de ne így legyen köztetek. Tehát a tanítványok között, Jézus népe között, Jézus királyságában, Isten országában a földi életben hogy legyen.

Kétszer is mondja, hogy szolgálni. Az egyik a diakóniai szolgálat szava, a másik pedig a rabszolgai szolgálat szava, de most a jelentés szempontjából itt szinonimákat használ Jézus. Csak példaként: gondoljunk arra, amikor József rabszolga volt Egyiptomban, ez nem volt kellemes neki, de mint rabszolga nagyon nagy megtiszteltetésben is részesült akármelyik helyen, ahol volt, és emlékszünk, hogy az ókori rabszolgaság minden nyomorúsága ellenére egyfajta védelmet és tisztességet is jelentett azoknak, akik abban lehettek. Két szó tehát, mindkettő annak a leírása, hogy szolgálni.

Jézus elmondja ezt is, hogy miközben betölti a szívünket annak az öröme, hogy micsoda dicsőség vár a mennyei Atyától ajándékba, erre vágyakozhatunk is, amikor eljön, pontosan erre a dicsőségre fölkészítendő és ezért a dicsőségért, mint ajándékért, jutalomért ebben a földi életben elsőnek lenni és nagynak lenni. Mind a két helyen nagynak lenni, elsőnek lenni – ez egy nagyon ambiciózus vállalkozás. Királyi dicsőségben ülni az Úr dicsőségében és királyi dicsőségben nem ülni, hanem lenni, uralkodni a földi életben.

Csak hogy ez az uralkodás szolgálat. Ahogy Jézus is, ő maga mondja: amint az embernek Fia nem azért jött, hogy, hanem azért jött, hogy... És emlékszünk, hogy én szoktam említeni fordítva, tehát tudatosan tévesen, hogy: mert az embernek Fia sem azért jött, hogy ő szolgáljon, hanem, hogy neki szolgáljanak – na ez a bűnös tanítványi gondolkodás lenne. De Jézus azt mondja, hogy ő is azért jött, hogy szolgáljon, pedig ő aztán tényleg Úr volt. Jézus követésében szolgálat, lábmosás. Úgy szeretni, ahogy az Úr Jézus szeretett. Ézsaiás könyve 53. részének az Úr szenvedő szolgájáról szóló kijelentése van itt a sorok, Jézus szavai mögött.

Benne van tehát az, hogy Jézus Péternek azt mondta a 19. rész 28. verséhez visszacsatolva, hogy: Péter, hát ti elhagytatok mindent, mitek lesz nek-

tek? Hatalmas dicsőség. Na de azért is Jézusnak meg kellett halni, Jézusnak a királyok királyának vállalni kellett a legszörnyűbb szolgálatot is. „Adja az ő életét váltságul sokakért.” A váltságról, a szabadításról nagyon sok igehirdetés hangzott már. Ismerjük, rabszolgát kiszabadítani, vagy ez a váltság gondolat a mózesi történetekben, hogy mivel Izrael elsőszülötteinek is meg kellett volna halnia Egyiptomban, de nem haltak meg, mert a vér védelmet jelentett, de Isten azt mondta, hogy viszont minden elsőszülött az enyém. Éppen ezért a lévíták lettek az elsőszülöttek helyett az Úr szolgálói. S mivel nem volt elég a lévíták létszáma később, ezért váltságdíjat kellett fizetni a népnek. Minden elsőszülött az Úré, meg kellett volna nekik is halni, de nem haltak meg, viszont akkor váltságdíj kell. Váltságdíj rabszolgaságból szabadulásra, illetve váltságdíj gondolat arra, hogy az én életem az Úré.

Jézus neve is ezt jelenti. Mit is jelent? De ennél személyesebb, hogy szabadító. Nevezd az ő nevét Jézusnak – mondta Józsefnek –, mert ő fogja megszabadítani az ő népét annak bűneiből. Váltságul sokakért. Benne van az, hogy bárkinek kész a váltság, ez nem kérdés, bárki, aki elveszett bűnös a világban, örök élete lehet, de ezekben az igékben nagyon személyessé teszi az Úr a váltság és a szabadítás gondolatát. Az ő népe, akiket dicsőíteni akar majd ama napon a mennyei Atya.

Azt mondja, hogy ennek az útja a szolgálat. Olyan bátorító ezzel befejezni az igehirdetés üzenetének a kifejtését, hogy Jézus rámutatott a mennyei Atyára: nézzétek meg, hogy az egyszülött Fiú Atyja az, aki dönt mindenben. De közben mutat önmagára is az isteni Fiú, aki mi mindent vállalt azért, mert a mennyei Atya azt akarta, hogy ilyen módon legyenek az övéi első és nagyok. A szabadságban, amelyre Krisztus megszabadított, álljatok meg – mondja a Galata levél. És itt az 5. rész 13. versében arról szól, hogy ez a szabadság: szeretettel szolgálni egymásnak.

Hogyan szeretett Jézus, hogyan szolgált? Egyszerű, hétköznapi módon. A Máté 25-ben is egyszerű hétköznapi tettek: éheztem, ennem adtatok, szomjaztam, innom adtatok – lehetne sorolni.

Pál apostol jutott eszembe, akit valószínű úgy ismerünk, hogy az Úr nagy embere volt. Nem tudom, hogy Pált hogy képzeljük el, hogy ő közelebb lesz az Úrhoz, mint mi vagy mi vagyunk közelebb az Úrhoz nála. De egy biztos, hogy voltak olyan állapotok Pál földi életében, amikor vagy beteg volt, vagy börtönben volt, és nem az történt, hogy ő ment meglátogatni másokat, ő vitte az evangéliumot másokhoz, hanem neki kellett azt elfogadni, átélni, hogy hozzám jönnek, engem látogatnak, nekem hoznak ennivalót. Pál nagyon tudott szeretni, mint Jézus, de nagyon tudott szeretve lenni is, amikor már a körülmények, az állapota miatt ő valamire nem volt képes.

Azért fontos ezzel a képpel befejezni, hogy az, hogy szeretettel szolgálni az Úrnak, nem azt jelenti, hogy világ életünkben fiatalok maradunk és tele vagyunk energiával, egy csomó szabadidőnk van és mennyi mindent csinál-

hatunk, hanem a földi életben azt tenni, amit Isten előre elkészített. Lehet, hogy már a betegágyon fekvé hozzám jönnek, de akkor a szeretetszolgálatot ott is megéli a hívó ember. Pál élete végén ezt tudta mondani: elvégezte a futását. Mindent elvégzett.

Elsőség, nagyság a földi életében az Úr népének, az örök dicsőségben is Jézusért, Jézus által. Mindezt a mennyei Atya döntötte el, hatalmas kiváltság. Jézus is mindent elvégzett ezért, és Jézus önmagát adja például, bátorításul is. Ha pedig szenvedésről lenne szó, a Filippi levél 1. rész 29. versében azt mondja az Úr: „Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Ő benne, hanem hogy szenvedjétek is Ő érette.” Még a szenvedés útján is a trón, a korona az Úr népe számára.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy te az Úr Jézus Atyja vagy és őáltala, őérette az elvégzetett váltságmű miatt mondhatjuk, mi Atyánk. Köszönjük ezt a hatalmas ajándékot, hogy te nemcsak a földi életünkben akarsz bennünket elsőnek és nagynak látni a krisztusi szeretetszolgálatot élve, hanem az örök dicsőségben is hatalmas ajándékokat akarsz nekünk adni egyen-egyenként. Urunk, köszönjük, hogy egyedül a te jogod annak az eldöntése, hogy ki ül Jézus jobbán és balján a dicsőségben az országban. De imádkunk téged, hogy te azt mondd: „Jöjjetek, én Atyám áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettet.” Hálásak vagyunk, mennyei Édesatyánk, hogy ilyen reménységünk lehet.

Kérünk, hogy a földi életünk mostani időszakában is, akármilyen is az, sikeres, minden, amit elterveztünk bekövetkezett, vagy éppen az ellenkezője, semmi sem úgy történt, ahogy szerettük vagy terveztük volna, de pontosan mégis ebben a földi életünkben élhetjük át, neked kedves módon élhetünk, az előre elkészített jócselekedeteket téve. Tudod, Urunk, hogy szégyelljük, ha nem tettük ezt, de köszönjük a szabadítást. Áldunk, hogy te megtartó Isten vagy.

Kérünk, hadd tudjuk erősíteni egymást is a hűséges szolgálatban, szeretetben. Őrizz meg minden irigységtől, hogyha a másíknak valami kiváltság adatik. Köszönjük, hogy mi együtt is lehetünk a te néped, szolgáló nép.

Kérünk, segítsd a beteg testvéreinket. Köszönjük, hogy te a betegágyon fekvé is a tieidet, ha tudod és akarod, használod is. Segítsd őket, hogy tudjanak szeretve lenni.

Köszönjük, hogy imádkozhatunk népünk sorsáért, népünk vezetői életéért. Most a kampányidőszakban is azért könyörgünk, hogy a te isteni terved valósuljon meg népünkkel, vezetőinkkel is. Segíts ezért bölcsen választani nekünk is, a magyar nép minden tagjának.

Legyél a kárpátaljai testvéreinkkel. Urunk, ott annyi a baj, összeszorul a szívünk a sok hír miatt, amelyek rossz hírek, de kérünk, hogy a te néped

KRISZTUS SZERINTI NAGYSÁG

ott is legyen rád mutató, ott is tudjanak szolgálni, akik a tieid, szeretettel.
És kérünk, hogy adj ott megoldást hamar.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, Jézus érde-
méért, Atyánk.

Ámen.

398. ének

d *Hatton J., 1793.*

Úr lesz a Jé-zus min- de- nütt,
Hol csak a nap- nak fé- nye süt,
Úr lesz a mesz-sze ten- ge- rig,
Hol a hold nem fogy s nem te- lik.

2. Őneki mondjunk hő imát, Díszítsük azzal hom-
lokát, Jó illat legyen szent neve, Minden napon dicsérete.

3. Országok, népek és nyelvek, Ő dicsőségét zeng-
jétek, Gyermek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent
neve!

4. Ő királysága bő áldás, Ott van a felszabadulás,
Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.

5. Minden teremtés dicsérje, A Király Krisztust
tisztelje; Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld
mondja rá: Ámen.

Watts Izsák, 1713.